

LIBRIS

We know
books

JEFFREY ARCHER

A UNSPREZECEA PORUNCĂ

Traducere din limba engleză și prefață de
DOINA CERĂCEANU

SUMAR

CARTEA ÎNTÂI	
JUCĂTOR ÎN ECHIPĂ	13
CARTEA A DOUA	
SINGUR	149
CARTEA A TREIA	
ASASIN PLĂTIT	287
CARTEA A PATRA	
VII ȘI MORȚI	421

CAPITOLUL 1

Cum a deschis ușa, alarma a și pornit.

O asemenea greșeală te-ai aștepta s-o facă un amator și nicidecum Connor Fitzgerald, care era considerat de colegii lui cel mai profesionist dintre profesioniști.

Fitzgerald apreciasse că aveau să treacă multe minute bune înainte ca *policia* locală să se deplaseze la o spargere în cartierul San Victorina.

Mai erau câteva ore până începea meciul anual cu Brazilia, dar jumătate din televizoarele din Columbia fuseseră deja deschise. Dacă Fitzgerald ar fi intrat în casa de amanet după începerea meciului, probabil că *policia* nu s-ar fi deranjat până la fluierul final al arbitrului. Era un lucru bine cunoscut că pentru infractorii locali meciul însemna o perioadă de nouăzeci de minute când puteau opera în voie. Dar planurile lui pentru cele nouăzeci de minute aveau să pună *policia* în alertă zile în șir. Aveau să treacă însă săptămâni, probabil luni până când cineva urma să descopere adevărata semnificație a spargerii din acea după-amiază de sâmbătă.

Alarma încă suna când Fitzgerald a închis ușa din spate, după care și-a croit drum repede prin mica încăpere, ce servea drept depozit, îndreptându-se spre vitrina prăvăliei. N-a dat nicio atenție ceasurilor aliniate pe micile rafturi,

smaraldelor în pungi de celofan și obiectelor din aur de diverse mărimi și forme, expuse în spatele grilajului metalic. Toate erau meticulos etichetate cu nume și date, așa că împovărările lor proprietari se puteau întoarce peste șase luni ca să-și ceară înapoi moștenirile de familie. Puțini însă mai reveneau.

Fitzgerald s-a strecurat prin perdeaua din șiraguri de mărgelă, ce separa spațiul de depozitare de prăvălie, și s-a oprit în spatele galantarului cu ochii pironiți pe o cutie din piele uzată ce se afla în mijlocul vitrinei. Pe capac erau imprimare cu litere aurii decolorate inițialele „DVR”. A rămas complet nemișcat până a fost sigur că nu trecea nimeni pe stradă.

Când Fitzgerald vânduse proprietarului această capodoperă artizanală, ceva mai devreme, în cursul aceleiași zile, îi explicase că, de vreme ce nu avea nicio intenție de a se întoarce la Bogota, putea fi pusă la vânzare imediat. Fitzgerald n-a fost deloc surprins când a văzut că acea piesă se afla deja în vitrină. N-avea să mai fie alta care să-i semene în Columbia.

Era pe punctul de a păși dincolo de galantar când a văzut un tânăr trecând prin fața vitrinei. Fitzgerald a înțepenit, dar atenția bărbatului era complet absorbită de un mic radio pe care îl ținea lipit de urechea stângă. Pe Fitzgerald nu l-a băgat în seamă, așa cum nu s-ar fi uitat nici la un manechin. După ce tânărul s-a făcut nevăzut, Fitzgerald a trecut dincolo de teighea și s-a îndreptat spre vitrină. Și-a aruncat privirea spre stradă măsurând-o în sus și în jos ca să se asigure că nu este văzut, dar strada era pustie. Dintr-o singură mișcare, a luat cutia de piele din vitrină și s-a răsucit rapid pe călcâie. A făcut un salt peste teighea și a mai aruncat o privire spre vitrină ca să fie sigur că niciun ochi curios nu fusese martor la furt.

Fitzgerald și-a croit drum printre șiragurile de mărgelă și s-a îndreptat cu pași mari spre ușa încuiată. Și-a verificat

ceasul. Alarma suna de nouăzeci și opt de secunde. A ieșit pe alee și a ascultat. Dacă ar fi auzit sunetul sirenei de la mașina poliției, ar fi cotit la stânga și s-ar fi făcut nevăzut în labirintul de străduțe din spatele casei de amanet. Dar, în afară de alarmă, nu se auzea nimic. A cotit la dreapta și a pornit, fără a se grăbi deloc, spre Carrera Septima.

Când Connor Fitzgerald a ajuns în bulevard, a aruncat o privire în stânga și apoi în dreapta, a văzut că traficul nu era aglomerat și, fără a se mai uita înapoi, a traversat strada. A intrat într-un restaurant ticsit de lume unde un grup zgomotos de fani ai fotbalului stătea în fața unui ecran mare de televizor.

Nimeni nu i-a dat nicio atenție. Toți erau interesați doar în a privi reluările, la nesfârșit, ale celor trei goluri pe care le marcase anul trecut naționala Columbiei. El s-a așezat la o masă din colț. Deși nu se putea uita prea bine la ecranul televizorului, avea o vedere perfectă asupra străzii. O firmă decolorată pe care scria *J. Escobar. Monte de Piedad, establecido 1946* flutura în briza după-amiezii deasupra casei de amanet.

Au trecut multe minute până când o mașină a poliției s-a oprit frânând brusc în fața prăvăliei. Imediat ce Fitzgerald i-a văzut pe cei doi polițiști intrând în clădire, s-a ridicat de la masă și a pornit agale spre ușa din spate, ieșind într-o altă stradă peste care domnea liniștea în acea după-amiază de sămbătă. A urcat în primul taxi gol care i-a ieșit în cale și a spus cu un pronunțat accent sud-african:

– El Belvedere în Plaza de Bolivar, *por favor*.

Taximetristul a dat scurt din cap, de parcă ar fi vrut să-i spună clar că nu are chef de conversație. Imediat ce Fitzgerald s-a așezat pe bancheta din spate a taxiului galben și ponosit, șoferul a dat radioul mai tare.

IBDIS | We know books

Fitzgerald și-a verificat din nou ceasul: unu și șapte minute. Era cu câteva minute mai devreme față de program.

Discursul probabil că deja începuse, dar, cum întotdeauna ținea peste patruzeci de minute, încă mai avea destul timp pentru a-și duce la bun sfârșit treaba pentru care, de fapt, se afla în Bogota. S-a deplasat puțin spre dreapta ca să fie sigur că șoferul îl vedea clar în oglinda retrovizoare.

După ce *policia* își începea cercetările, Fitzgerald avea nevoie ca toți care-l văzuseră în acea zi să furnizeze, în mare, aceleași detalii: bărbat, caucazian, în jur de cincizeci de ani, un pic mai înalt de un metru și optzeci de centimetri, cam de 95 kg, nebarbierit, cu păr negru, vâlvoi, îmbrăcat ca un străin, cu accent străin, dar nu american. Spera ca măcar unul dintre ei să fi putut recunoaște accentul nazal sud-african. Fitzgerald întotdeauna fusese bun în privința accentului. În liceu, mereu avusese probleme pentru că îi imita pe profesori.

Radioul din taxi continua să reverse un noian de opinii ale unor experți care se succedau unul după altul în legătură cu meciul anului. Fitzgerald încerca mental să traducă dintr-o limbă de care fusese foarte puțin interesat în a o învăța, deși recent mai adăugase vocabularului său limitat cuvinte ca: *falta, fuera* și *gol*.

Când, după șaptesprezece minute, micul Fiat s-a oprit în față la El Belvedere, Fitzgerald i-a dat șoferului o bancnotă de zece mii de pesos și a coborât din taxi înainte ca acesta să apuce să-i mulțumească pentru un bacșiș atât de generos.

Fitzgerald a urcat în fugă scările hotelului, a trecut glonț pe lângă portarul în livrea și a intrat în hol, îndreptându-se direct spre lifturile ce erau vizavi de recepție. A trebuit să aștepte doar câteva clipe până când unul dintre cele patru lifturi a revenit la parter. Când ușile s-au deschis, el a pășit

înăuntru și a apăsât pe „8” și imediat pe butonul pe care scria „închis”, ca să nu mai dea nimănui șansa de a urca alături de el în lift. Când ușile s-au deschis la etajul opt, Fitzgerald s-a îndreptat pe coridorul acoperit cu un covor subțire spre camera 807. A introdus cartela din plastic în ușă și a așteptat să apară lumina verde, după care a apăsât pe clanță. Imediat ce ușa s-a deschis, a luat plăcuța cu *Favor de no Molestar* pe care a atârnat-o de clanță, în exterior, și apoi a încuiat punând și siguranța.

Și-a verificat din nou ceasul: două fără douăzeci și patru de minute. Pesemne că poliția a părăsit casa de amanet ajungând la concluzia că a fost o alarmă falsă, și-a zis el în gând. Ei au să-l sune pe domnul Escobar la casa lui de la țară ca să-i spună că totul pare a fi în ordine și să-i sugereze ca luni, când se va întoarce în oraș, să le comunice dacă lipsește ceva. Dar, cu mult timp înainte, Fitzgerald avea să pună la loc în vitrină cutia din piele uzată. Luni dimineața, singurele obiecte lipsă pe care le va raporta Escobar vor fi pungulițele cu smaralde neșlefuite mutate de la locul lor de *policia*. Cât va trece până se va descoperi unicul lucru care lipsea? O zi? O săptămână? O lună? Fitzgerald deja hotărâse să lase un indiciu clar care să grăbească cercetările.

Fitzgerald și-a scos jacheta, și-a atârnat-o de cel mai apropiat scaun și a luat telecomanda de pe noptiera de lângă pat. A apăsât pe butonul de deschidere și s-a așezat pe sofa, în fața televizorului. Chipul lui Ricardo Guzman a umplut ecranul.

Fitzgerald știa că Guzman urma să împlinească cincizeci de ani în aprilie viitor, dar cum era înalt de un metru și optzeci de centimetri, cu acel păr negru și bogat și fără nicio problemă cu greutatea, el putea să spună mulțimii de admiratori că încă nu împlinise patruzeci și aceștia l-ar fi

crezut. La urma urmelor, puțini columbieni se așteptau ca politicienii lor să le spună adevărul despre ceva și mai ales în privința vârstei.

Ricardo Guzman, favoritul din campania prezidențială, era șeful cartelului Cali care controla 80 la sută din traficul cu cocaină și câștiga peste un miliard de dolari pe an. Fitzgerald nu găsisese această informație în niciunul dintre cele trei ziare naționale columbiene, probabil pentru că majoritatea presei din țară era controlată de Guzman.

– Prima măsură pe care o voi lua când voi ajunge președinte va fi să naționalizez orice companie în care americanii dețin majoritatea acțiunilor.

Mica mulțime care înconjură treptele clădirii Congresului din Plaza de Bolivar și-a tipat în gura mare acordul.

Consilierii lui Guzman îi spusese de nenumărate ori că ar fi o pierdere de timp să țină un discurs în ziua meciului, dar el îi ignorase calculând că milioane de telespectatori se vor muta de pe un canal pe altul în căutarea meciului și vor da peste chipul lui pe ecrane măcar pentru o clipă. Aceiași oameni aveau să fie surprinși când doar peste o oră aveau să-l vadă intrând cu pași mari pe stadionul ticsit de lume.

Fotbalul îl plictisea pe Guzman, dar știa că apariția sa pe stadion, doar cu câteva clipe înainte ca echipa națională să intre pe teren, va abate atenția mulțimii de la Antonio Herrera, vicepreședintele Columbiei și principalul său rival în cursa prezidențială. Herrera va sta în tribuna VIP-urilor, dar Guzman avea să fie în mijlocul mulțimii. Imaginea pe care voia să și-o impună era a unui om alături de popor.

Fitzgerald a estimat că discursul urma să mai dureze încă șase minute. El deja auzise speech-urile lui Guzman de cel puțin zece ori: în holuri aglomerate, în baruri pe jumătate goale, la colțuri de stradă, chiar și în stația de autobuz unde

candidatul li se adresa oamenilor de pe platforma din spate. El a luat cutia din piele de pe pat și și-a pus-o în poală.

– ...Antonio Herrera nu este candidatul liberalilor, a șuierat Guzman, ci al americanilor. El nu este altceva decât o marionetă, un ventriloc ale cărui cuvinte sunt dictate de bărbatul care stă în Biroul Oval.

Mulțimea a aplaudat din nou.

„Cinci minute“, a calculat Fitzgerald. A deschis cutia și și-a coborât privirea spre Remingtonul 700, de care se despărțise doar pentru câteva ore.

– Cum îndrăznesc americanii să creadă că noi întotdeauna ne vom alinia la tot ceea ce este convenabil pentru ei? a urlat Guzman. Pur și simplu, din cauza dolarului atotputernic. La naiba cu dolarul atotputernic!

Mulțimea a aplaudat și mai zgomotos când candidatul a scos o bancnotă de un dolar din portmoneu și a făcut chipul lui Washington bucăți.

– Vă pot asigura de un lucru, a continuat Guzman, împrăștiind bucățile verzi de hârtie deasupra mulțimii ca pe niște confetti.

– Dumnezeu nu este american. ... , a murmurat Fitzgerald.

– Dumnezeu nu este american! a strigat Guzman.

Fitzgerald a scos încet, din cutia de piele, patul puștii din fibră de sticlă McMillan.

– Peste două săptămâni, cetățenii din Columbia vor putea să-și facă vocile auzite în toată lumea! a tipat Guzman.

– Patru minute, a murmurat Fitzgerald în timp ce și-a ridicat privirea spre televizor și a imitat zâmbetul candidatului. A luat țeava de oțel inoxidabil Hart din cutie și a înșurubat-o cu gesturi sigure în patul puștii. Se potrivea ca o mânășă.

URDIS We know

– Ori de câte ori se vor ține întruniri la nivel înalt în lume, Columbia va sta la masa tratativelor, nu va citi despre ele în presă a doua zi. Într-un an de zile, îi vom face pe americani să nu ne mai trateze ca pe o țară din Lumea a treia, ci ca pe egalul lor.

Mulțimea a urlat în timp ce Fitzgerald a luat luneta Leupold 10 Power și a fixat-o în cele două mici orificii din capătul țevii.

– Peste o sută de zile, veți vedea schimbări în țara noastră despre care Herrera n-ar fi crezut că sunt posibile decât într-o sută de ani. Pentru că atunci când am să fiu președinte...

Fitzgerald a potrivit încet patul Remingtonului 700 în scobitura umărului. O simțea ca pe un vechi prieten. Dar așa trebuia să fie: fiecare parte fusese confecționată exact după specificațiile lui.

A îndreptat vizorul telescopic către chipul de pe ecranul televizorului și și-a potrivit elementele de reglaj până când au fost centrate la un țol deasupra inimii candidatului.

– ...Voi lichida inflația...

Trei minute.

– Voi lichida șomajul...

Fitzgerald și-a oprit respirația.

– ...Și, ca atare, voi pune capăt sărăciei...

Fitzgerald a numărat: trei... doi... unu, apoi a apăsat ușor pe trăgaci. Abia a auzit declicul acoperit de zgometul mulțimii.

Fitzgerald a coborât pușca, s-a ridicat de pe sofa și a pus jos cutia de piele care acum era goală. Vor mai trece încă nouăzeci de secunde până când Guzman avea să rostească obișnuita condamnare a președintelui Lawrence, devenită deja ritual.

El a scos unul dintre gloanțele cu vârful ascuțit din micul buzunar de piele de pe partea interioară a capacului cutiei. A rabatat patul puștii, a introdus glonțul în încărcător, apoi a armat cu o mișcare sigură.

– Aceasta va fi ultima șansă pentru cetățenii Columbiei de a pune capăt eșecurilor dezastruoase ale trecutului, a șipat Guzman, vocea ridicându-i-se cu fiecare cuvânt: Așa că trebuie să fim siguri de un singur lucru...

– Un minut, a murmurat Fitzgerald.

El putea repeta cuvânt cu cuvânt ultimele șaiszeci de secunde din discursul lui Guzman, așa că a întors spatele televizorului și a traversat încet camera către fereastra înaltă cât o ușă.

– ...Ca să nu ratăm această unică șansă...

Fitzgerald a tras perdeaua din dantelă care-l ascundea de privirile celor de afară și și-a aruncat ochii peste Plaza de Bolivar, spre latura de nord a pieței unde pe treapta de sus a clădirii Congresului stătea candidatul prezidențial uitându-se în jos spre mulțime. Era pe punctul de a-și rosti încheierea, *coup de grâce*.

Fitzgerald a așteptat liniștit. Niciodată să nu rămâi în câmp deschis mai mult decât este necesar.

– *Viva la Colombia!* a strigat Guzman.

– *Viva la Colombia!* a repetat mulțimea frenetic, deși nu puțini dintre ei nu erau altceva decât lachei plătiți, plasați strategic printre ceilalți.

– Îmi iubesc țara, a declarat candidatul.

Mai erau treizeci de secunde din discurs. Fitzgerald a deschis larg fereastra înaltă ca să primească în plin vacarmul mulțimii care repeta cuvânt cu cuvânt vorbele lui Guzman.

Candidatul și-a coborât vocea, care a devenit aproape o șoaptă:

LIBRIS

We know
books

– Și dați-mi voie să vă spun limpede un lucru – iubirea pentru țara mea este singurul motiv care mă face să-mi doresc să vă slujesc ca președinte.

Pentru a doua oară, Fitzgerald și-a proptit încet patul puștii Remington 700 în scobitura umărului. Toți ochii erau pironiți pe candidatul care își trâmbea cuvintele: „*Dios guarde a la Colombia!*” Zgomotul a devenit asurzitor când el și-a înălțat ambele mâini către cer spre a primi uralele suporterilor care strigau și ei la rândul lor: „*Dios guarde a la Colombia!*” Măinile lui Guzman au rămas triumfătoare în aer mai multe secunde, așa cum făcea la finalul fiecărui discurs. Și, ca întotdeauna, pentru câteva momente, el a rămas complet nemșcat.

Fitzgerald a potrivit elementele de reglaj până când au fost centrate la un țol deasupra inimii candidatului și a dat aerul afară din piept când a strâns cu degetele de la mâna stângă patul puștii.

– Trei... doi... unu, a murmurat el înainte de a apăsa ușor pe trăgaci.

Guzman încă zâmbea când glonțul cu formă aerodinamică i-a intrat în piept. O secundă mai târziu, s-a prăbușit la pământ ca o marionetă fără sfori, fragmente de oase, mușchi și țesuturi zburând în toate părțile. Sângele i-a împrăștiat pe cei care stăteau în apropiere. Ultimul lucru pe care Fitzgerald l-a văzut la candidat au fost brațele lui întinse, de parcă s-ar fi predat unui dușman necunoscut.

Fitzgerald a coborât pușca și a închis repede fereastra. Misiunea lui era îndeplinită.

Singura lui problemă acum era să aibă grijă să nu încalce cea de-a *Unsprezecea Poruncă*.

CAPITOLUL 2

– Să-i trimit un mesaj de condoleanțe soției și familiei? l-a întrebat Tom Lawrence.

– Nu, domnule președinte, i-a răspuns secretarul de stat. Cred că ar trebui să lăsați asta în seama unui secretar adjunct pentru relații interamericane. Acum pare sigur că Antonio Herrera va fi noul președinte al Columbiei, așa că el va fi persoana cu care va trebui să tratați.

– Ai să mă reprezinți la funeralii? Sau să-l trimit pe vicepreședinte?

– Sfatul meu ar fi ca niciunul din noi, i-a răspuns secretarul de stat. Ambasadorul nostru din Bogota vă poate reprezenta destul de bine. Cum funeraliile vor avea loc la sfârșitul acestei săptămâni, nu se pot aștepta să fim liberi într-un interval atât de scurt după ce am primit vestea.

Președintele a dat din cap. El se obișnuise cu modul detașat de a aborda orice al lui Larry Harrington, inclusiv moartea. Se întreba doar ce linie ar adopta Larry dacă el ar fi asasinat.

– Dacă aveți puțin timp, domnule președinte, cred că ar trebui să vă fac un rezumat ceva mai detaliat în privința